

זה אינו סיפור דמיוני. זה יקרה, אם

מה אתה רוצה? אמר מרצה זקן למראיין, הקשישים כגרה המערבית רוצים בשלום, אבל הם התייאשו. מה אנחנו יכולים להגיד לצעיר כמו מחמוד, שנולד שבוע אחרי כיבוש הגדה בידי הישראלים? שהוא יחיה לעולם כמו עבד? שכל יהודי עובראורה יוכל לירוק בפניו ולבעוט באחריו עד סוף ימיו?
הצעירים האלה לא שומעים עוד בקולנו, וגם לא בקול אש"ף. הם החליטו שאין דרך אחרת, שישום דבר לא יועיל מלבד האלימות.

מכל שגרירויות ישראל בעולם החלו מגיעים למישרדהחץ מיכרקי אסיאראס. הרייזים ככליהתיקשורת כאן הורסים את תדמיתה של ישראל, כתב השגריר בצרפת, שהיה ידוע כנץ קיצוני. הולך וגואה כאן גל אנטישמי, שגם בשיא מילחמתלבנון לא ראינו כדוגמתו. הוא רמו שאולי כדאי לממשלה לרדוף בעניין שנית. בנוסח רומה התנסאו עמיתו במדינות רבות, ובייחוד בארצות-הברית. הם ריווחו על פגישות כהולות עם ראשי הקהילות היהודיות, שהיו אחוזי-חרדה.

אולם יצחק רבין נשאר איתן. אנחנו ננהג אך ורק לפי החוק הישראלי? הכריז בהתרגשות בלתי-רגילה, כשסניו סמוי קרת, אנטישית-יקשורת אנטישמיים, חניכיו של גבלס, לא יכתבו לממשלת ישראל מה לעשות?

פוליטיקאים וריזים מיהרו לעלות על הגל הזה. על הממשלה לגרש מן הארץ את כל העיתונאים הזרים, שפירסמו חומר עויין על ישראל? תבע ח"כ מיכאל איתן, עמיתו, רפאל איתן, היה בוטש יותר: צריכים להכניס כמה עיתונאים למסוק ולזרוק אותם מעל לים, הציע. רוני מילוא גילה שיש לו הוכחות לכך שרבים מן העיתונאים מקבלים משכורת מאש"ף ומקאגה-בה.

בירושלים התנפל המון יהודי וועם על צוות טלוויזיה אמריקאי, שרייין את מוכריהחמוצים בשוק מתגיהורה על עונשהמות. הצלם ואיש הקול אושפזו, המצלמה נשברה.
תקריות אלה תכפו יותר ויותר, והדיווחים עליהם הופיעו בראש מהדורות-החדשות ברחבי העולם, בנוסף. היום שוב עשה אספסוף יהודי ששטים בכתבים מערביים. בפרט שתראו עתה...

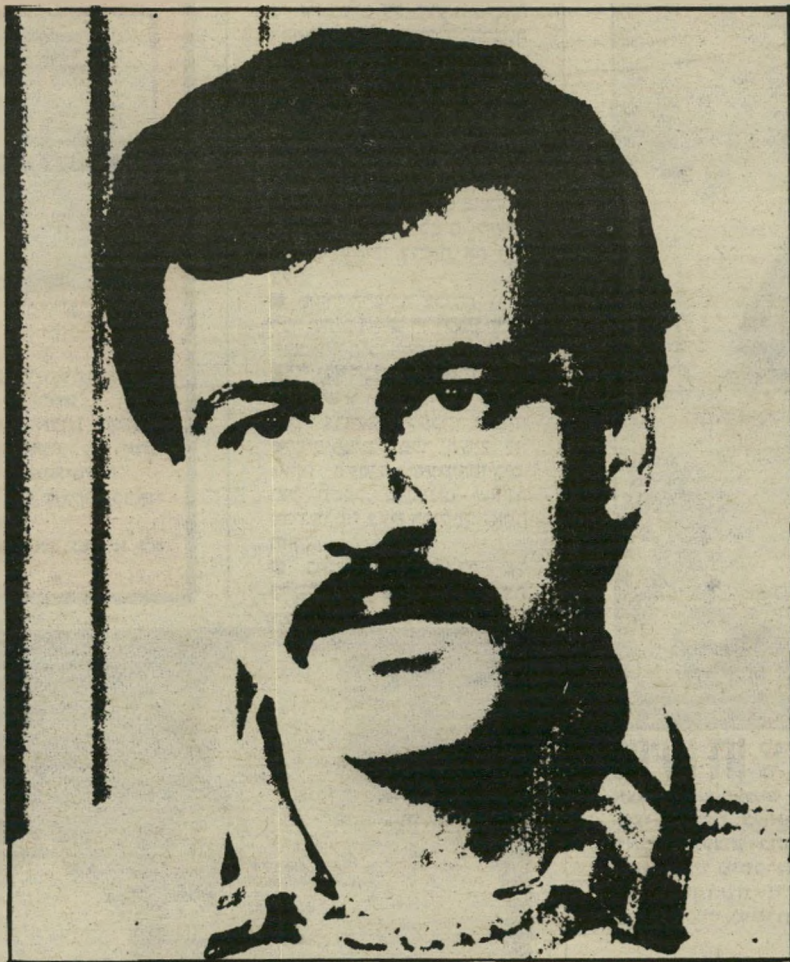
ככל שגאה הנחשול האנטישיראלי ברעת הקהל בעולם, כן גברה הפעילות הדיפ-לומטית סביב מה שנקרא עכשיו. פרשת מחמוד פאווי.

הראשון היה נשיא צרפת, פראנסואה מיטראן, שפנה אל "דידי שימעון", כ.סוציאליסט אל סוציאליסט, וביקש לחון לאלתר את הצעיר. בעיתוני צרפת נאמר כי בארמון-אליזה מצפים בוודאות לכך שאש-משלת-ישראל יענה לבקשה. מיטראן נדהם כאשר זכה בתשובה אדיבה אך שלילית וסופית. למחרת היום צעדו 100 אלף צרפתים כשאנטי-אליזה, כשהם נושאים את תמונתו של מחמוד פאווי — שהיה כבר ידועה לכל ילד בעולם — וכרוות בנוסח "שחררו את מחמוד".

קבוצות של מסגנים צעירים צעקו במקלה: ישראל — רוצחים! ישראל — רוצחים!

זאת היתה ההתחלה. בצורה רומה התפתחו המאורעות בלונדון, כבון, בשטוקהולם ובדרום-אמריקה. ראשי-מדינות פנו אל נשיא ישראל, שהודיע מצידו שלא קיבל שום נקשת-חנינה מדי הגרונדלמוות. הפגנות של מאות-אלפים נערכו בעשרות ערים.

אנשיהוד מכל העולם הצטרפו לגל-המחאה. מנהל בית אנה פראנק באמסטרדם התפטר. קרוב לאלף אנשיהוד יהודיים מדרום-אמריקה, ובראשם יעקובו טימרמן, תתמו על עצומה. כך עשו 37 חתני פרסי-נובל, כשליש מהם יהודים. ראש ממשלת-ספרד הודיע כי קמפיוס חסום דיפלומטיים עם ישראל תהיה קשורה בעניין התנינה. ברית-המעצמות גייסה, כמוכון, את כל המפלגות והמוסדות הקומוניסטיים ברחבי תבל. (המשך בעמוד 31)

הנדרון

מלאו עד אפס מקום, וצוותות רבים השתכנו בתל-אביב. לבסוף נאלצו עיתונאים לנדוד לבתי ים ולתניה, וגם לבתי-מלון של שלושה כוכבים ואפילו שניים.

במאמץ נואש להתחרות זה בזה, ירדו העיתונאים כלהקת ארבה על מחנה-הפליטים הדיישה. הריסות ביתה של מישפחת פאווי צולמו שוב ושוב, כשכל המישפחה יושבת לפנייהן, עד שלא נותר אדם בעולם שלא ראה אותן. נכרי המישפחה — 11 אחיו ואחיותיו, אמו ואביו — ראינו מאות פעמים. מסמר הסיקור היה סבו של מחמוד פאווי, פליט מן הכפר הערבי זכריא (ליד בית-ישמש של היום) שסיפר כיצד באו היהודים וגירשו את מישפחתו ב-1948, כיצד נורה ונפצע כאשר ניסה לחזור לושם בליה, ואיך מחקו היהודים את הכפר בבלודוורים מעל פני הארמה. רשת אי-בייסי האמריקאית דפקה את כל יריבותיה כאשר השיגה סקופ: תצלום ישן ודהוי של הכפר זכריא, כפי שהיה קיים לפני 1948. לידו שורר תצלום של הכפר היהודי, השוכן עכשיו על אדמותיו.

איזה ערבים? לא היו פה אף פעם ערבים? אמר נער יהודי בן 14, מבני הכפר, שרואיין באותו שידור.

אחיו ואחיותיו של מחמוד ראינו כהרחבה וסיפרו כיצד נאסרו והוכו עשרות פעמים על-ידי השוטרים היהודיים, כאשר הגיפו רגלים פלסטיניים או השתתפו בהפגנות. אחות פיה בשם חלדה, שצולמה בהרחבה, הראתה צלקות על גופה, שנגרמו לה, לטענתה, על-ידי שוטרים סאדיסטיים של מישר-הגבול.

גם אוניברסיטת בירזית סוקרה בהרחבה, המרצים, ובייחוד מרצים שהיו אורחים של המדינות שציוותיהטלוויזיה באו מהן — סיפרו ארוכות על התנכלויות שמתן סכלה המיכללה במשך השנים מידי השילטונות.

ההוצאה להורג ביריה, מפני שהיתה עלולה להתפרש שלא כהלכה, כאילו מודה הממשלה בכך שהמחבל הוא חייל. הצעתו של עזר וייצמן, שהושמעה בחצי-פה, להוציא אותו להורג בתא-גאזים, כנהוג בכמה ממדינות ארצות-הברית, עוררה זעם ונמתקה מן הפרוטוקול.
בלית-בירירה הוחלט לבסוף להוציא להורג את מחמוד פאווי, וכל הבאים אחריו, בתליה. נקבע שבכלא-רמלה יוכן אולם קבוע להוצאה-להורג.

כאשר יצא מוכיר הממשלה, יוסי ביילין, מן הישיבה כדי להודיע על כך לעיתונות, נוכח לדעת כי אינו יכול לעשות זאת בחדר שבו נערכות מסיבות-עיתונאים כאלה ברד-כלל. יותר מ-450 ציוותיהטלוויזיה מכל רחביהעולם הטילו ממש מצור על מישרד ראשיהממשלה.

הכל תבעו לסקר את מסירת ההודעה. היה צורך לקיים את המסיבה ברחבה הגדולה שלפני הבניין, למרות מזג-האוויר הסגרירי. הצוותות האלה החלו מגיעים לארץ מכל רחבי העולם מידי אחי אישור פסקי-הדין על-ידי הרמטכ"ל. עד אז לא התייחס איש ברצינות לגור-דיקהמוות. כבר היו דברים מעולם. אך משאשר גוריהדין, הבינו כליהתיקשורת הבינלאומיים שהולך ומתבשל כאן סיפור עולמי.
 באותו יום עוד אמר שריהתיירות, אברהם שריר, כשרואיין בטלוויזיה ונשאל על התוצאות האפשריות בעולם: מה יש? ככל העולם מוציאים אנשים להורג. אז יוציאו להורג גם אצלנו. ביג דילו.

כבר באותו לילה החלו הצוותות נוהרים ארצה, מי בטיסות מיסחריות, מי במטוסים מיוחדים, שנשכרו כהחליות. בתייהמלון הירושלמיים הת-

מחמוד פאווי היה צעיר אלמוני, סטודנט לטיפרות יפה. גם חבריו במיכללת בירזית ובמחנה-הפליטים דיישה לא הכירוהו היטב. הוא היה צעיר שחרחר, צנום, שקט מאוד, שי הירבה לקרוא ספרים.

באותו בוקר של אוקטובר לא יכול היה איש ממכריו להעלות על דעתו כי תוך כמה ימים יהיה השם מחמוד פאווי מפורסם משמותיהם של אלילייזמר וג'וברי-כדורגל, ויפאר כתובות-יקיר במאות ערים כרחבי העולם, באותיות לטיניות ויפאניות, רוסיות, אמהריות, ארמניות והינדיות. ביום הראשון, ה-6 באוקטובר 1985, ערב חג שמיני-עצרת, התפוצץ מיטען של חומר-נפץ באוטובוס בירושלים. הוא הרג חמישה איש ואשה, ביניהם אשה הרה, ילדה בת 5 וזקן בן 74. 18 איש נפצעו, ביניהם נער בן 8, שהתעוור כשתי עיניו.

אחרי תקירה נמרצת עלו תוקרי השבחים על עיקבותיו של מחמוד פאווי. הוא נעצר, נחקר בשיטות הירועות והודה במעשהו. בית מישפחתו בר מחנה-הפליטים פוצץ עוד באותו יום.

לקראת מישפטו של מחמוד פאווי גבר המתח.

מיי אחרי ההתפוצצות ערכו אנשיו של מאיר כהנא פוגרום במיורח ירושלים. 34 ערבים נפצעו ואושפזו. אך זאת היתה רק ההתחלה.

מכל רחבי הארץ הגיעו לצמרת הפוליטית ידיעות מדאגיות על הצלחותיו של הרב כהנא, שעבר ממקום למקום וקרא להמונים הנסערים להתקומם נגד אוולת-היה של הממשלה, הן מפקירה יהודי לרוצחי אש"ף. את שימעון פרס (הכלב הזה פרס) האשים בהתרפסות לפני השמאלנים, סוכני-אש"ף, שהשתלטו על הן ממשלה. את ראשי הליכוד כינה בשם "בני בליעל", וטען שמכרו את עצמם תמורת משכורות שמנות, על חשבון ההמונים המוכבטים.

בהתאם להחלטת הממשלה מחודש אוגוסט, פנתה התביעה הצבאית, ערב פתיחת-המישפט, אל הדרג המדיני, כדי לקבל הוראות. הממשלה התכנסה לישיבה, האווירה היתה קשה. על פי דיווחים "מפורטים מן הישיבה הסודית, ש" התפרסמו למחרת היום ברדיו ובטלוויזיה, המטירו השרים איש על רעהו מילים קשות ביותר.

שרהמישפטים, משה ניסים, בא לישיבה מוכן. בהתייעצות מוקדמת אמר לו יצחק שמיר: אם לא תתלה את הערכוש הזה, נהיה גמורים. ההמונים שלנו עוברים לכהנא. אפילו אריק כבר לא מושך. אתמול גורקו עליו עגבניות בשוק של פתח-תיקווה. אומרים שגם גאולה כהן כבר לא מעזה להיכנס לשכונת-התיקווה.

גם עמיתו של ניסים, שריהביטחון יצחק רבין, ידע מה עליו לעשות. התדמית שלו כנץ של המערך התערערה. היה עליו לעשות משהו, כדי להחזיר לעצמו את ההילה של איש-ביטחון קשוח. אולי חשב, כסתר ליבו, שהוא יבין את שימעון פרס.

פרס עצמו היסט. בבוקר שלפני הישיבה באו ראשי השב"כ והמוסד אל פרס והזהירו אותו במחבל רבה מפני מה שעלול להתרחש, אם יירדו המחבל למוות.

הממשלה נתנה חופש-פעולה לשרי הביטחון והמישפטים.

רבין וניסים הורו לפרקליטות הדי צבאית לתבוע את הטלת עונשהמוות.

ביתיהדין הצבאי דן את מחמוד פאווי למיתה.

גוריהדין ניתן ביום השישי, ה-15 בנובמבר 1985. הרמטכ"ל אישר אותו כעבור שבועיים, ה-29 בנובמבר. היו שטענו כי היסט תחילה, אחרי שיחה עם ראש אמ"ן, אך שריהביטחון שיכנע אותו לחתום.

מועד ההוצאה להורג נקבע ליום הראשון, ה-29 בדצמבר.

היה צורך ברווחי-זמן של חודש ימים בין אישור פסקי-הדין והוצאתו לפועל, מפני שעל הממשלה היה להחליט איך לבצע את גוריהדין. אנשי הליכוד התנגדו לשיטת התליה, מפני שהיא הזכירה את הוצאתם להורג של גיבורי המחחרת העברית בידי הבריטים. רוב השרים התנגדו